

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, FARNOSŤ LOKCA

Trojičné námestie 5/9, 029 51 Lokca

tel.: 043/559 12 26, email.: farnost@rkclokca.sk, web: www.rkclokca.sk

FARSKÉ OZNAMY (10.11.2024 – 17.11.2024)

32. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	LOKCA	ŤAPEŠOVO
PONDELOK 11.11.2024	SV. MARTINA Z TOURS, BISKUPA, patrón Spišskej diecézy sviatok	7:00 + Ignác, Mária, Žofia Balák	***
UTOROK 12.11.2024	Sv. Jozafáta, biskupa a mučeníka, spomienka	***	17:00 BPZ pre rodinu č. 222
STREDA 13.11.2024	Streda 32. týždňa v Cezročnom období, féria	***	17:00 L: + Božena Roštiaková, Ľudovít (30. deň)
ŠTVRTOK 14.11.2024	Štvrtok 32. týždňa v Cezročnom období, féria	***	17:00 L: + z rod. Jadroň a Genšor
PIATOK 15.11.2024	Piatok 32. týždňa v Cezročnom období, féria	***	17:00 + Mária a Františka
SOBOTA 16.11.2024	POSVIACKA OBNOVENÉHO KOSTOLA A NOVÉHO OBETNÉHO OLTÁRA <i>Večerná sv. omša je z nasled. nedele.</i>	15:00 + Svetluška, Anton, Vladimír, Ján Baľák (30. deň)	***
NEDEĽA 17.11.2024	33. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ 8. svetový deň chudobných	7:30 + Peter a Juraj <hr style="border-top: 1px dashed black;"/> 10:30 + Helena Buknová, Terézia, Jozef Kurta, deti	9:00 BPZ pre Annu (40 r. ž.)

1. Ak potrebujete niečo vybaviť na fare, môžete sa vopred skontaktovať telefonicky alebo mailom.
2. **Lokca:** upratovanie kostola bude v piatok večer podľa situácie ako príprava na posviacku. Presný čas upratovania bude zverejnený cez obecný rozhlas. PBZ.
3. **Ťapešovo:** o upratovanie kostola prosíme **sk. č. 10: vedúca p. Huráková Katarína**. PBZ.
4. **Mariánske stretko** pre deti tento týždeň **nebude** ani v Lokci ani v Ťapešove.
5. **Biblické stretnutie** nebude.
6. **V sobotu** bude **Posviacka obnoveného farského kostola a nového obetného oltára** v Lokci o **15:00 hod.** Konsekrovať príde Mons. Ján Kuboš, spišský pomocný biskup. **Všetci ste na túto slávnosť srdečne pozvaní.** Po skončení slávnosti bude pre všetkých pripravené občerstvenie.
7. **Posviacka kostola** bude vysielaná **on-line cez internet.**
8. **Oznamujeme snúbencom,** že je už možné prihlásiť sa na **Kurzy prípravy na manželstvo** na budúci rok 2025. **Termíny kurzov** pre Spišskú diecézu, ale aj pre celé Slovensko, nájdete na **webstránke domanzelstva.sk.**
9. **Lokca zbierka:** dnes po omši je zbierka na nový oltár a okolie kostola. PBZ.

JEŽIŠOVA TVRDÁ VÝČITKA NÁBOŽENSKÉHO FORMALIZMU

Evanjeliový úryvok dnešnej nedele (Mk 12,38-44) stavia do konfrontácie zbožnosť oficiálnych náboženských predstaviteľov a konkrétne konanie chudobnej vdovy. Zákonníci očakávali obnovenie pozemského Dávidovho kráľovstva a s tým boli spojené ich pozemské očakávania – materiálne zabezpečenie a prvé miesta. Pán Ježiš sa však svojim ohlasovaním Božieho kráľovstva jasne dištancuje od týchto predstáv

Dej sa odohráva v prostredí jeruzalemského chrámu. Dlhšia verzia nedeľného úryvku najskôr ponúka prvú časť (Mk 12,38-40), v ktorej Ježiš varuje zástup pred zákonníkmi. Za ich falošné správanie ich stihne prísnejší Boží súd. Najskôr Ježiš kritizuje ich osobné ambície. Dovoľávajú sa zvláštnej pozornosti na verejnosti - majú radi pozdravy, prvé miesta, prechádzajú sa v dlhých rúchach. Potom Ježiš dvoma konkrétnymi príkladmi poukazuje na ich pomýlené správanie - vyjedajú domy vdov a naoko sa dlho modlia.

Pravá nábožnosť obsahuje sociálny rozmer

Pre svoju bezbrannosť bola vdova a sirota (niekedy sa uvádza aj kategória cudzinca) indikátorom spravodlivosti v spoločnosti. Už v Starom zákone boli vzorom Božej starostlivosti o najzraniteľnejšie skupiny obyvateľstva. Vdova stratila manžela, sirota rodičov, cudzinec vlastnú krajinu. Predovšetkým v prorockých knihách vystupuje Boh ako obranca ich práv, lebo často boli prvým terčom nespravodlivosti. Nemôžeme hovoriť o pravej nábožnosti toho človeka, u ktorého sa ľudia nemôžu dovolať spravodlivosti. Náboženstvo a kult bez sociálnej spravodlivosti a snahy žiť vieru v každodennom živote je nezmyslom. Skutočná nábožnosť teda nevyhnutne zahŕňa aj starostlivosť o chudobných a núdznych. Autor Jakubovho listu nám pripomína: „Čistá a nepoškvrnená nábožnosť pred Bohom a Otcom je: navštevovať siroty a vdovy v ich tiesni a zachovať sa nepoškvrneným od tohoto sveta.“ (Jak 1,27)

Žitá viera vdovy

Ešte pred chvíľou Pán Ježiš varoval pred zákonníkmi, ktorí navštevujú vdovy nie z dôvodu pomoci, ale využívajú ich ľudskú zraniteľnosť a neľahkú situáciu. V druhej časti evanjeliového úryvku (Mk 12,41-44) Kristus predkladá svojim učeníkom chudobnú vdovu ako príklad, ktorý majú nasledovať. V priestoroch jeruzalemského chrámu bolo tzv. nádvorie žien, kde boli aj pokladnice, do ktorých sa dávali peniaze pre potreby chrámu. Evanjelista Marek spresňuje, že vdova vhodila dve drobné mince, v celkovej hodnote 1 kvadransu. Bola to rímska minca, ktorá mala hodnotu 1/64 denára. 1 denár bol v časoch Ježiša Krista bežnou dennou mzdou robotníka.

Ak Ježiš vyzdvihuje dar vdovy, nie je to z pohľadu absolútnej hodnoty. 1/64 denára bola mizerná suma. Pán však vyzdvihuje skutočnosť, že z pohľadu jej sociálnej situácie dala všetko, čo mala, kým ostatní dávali zo svojich prebytkov. Pred Bohom ide kvantita bokom, dôležitá je kvalita nášho vnútra. Veľkosť vdovy spočíva v jej dôvere v Boha. Darom dvoch drobných mincí vyjadruje svoju veľkú lásku k Bohu, ktorému dáva všetko. Tu sa v praxi realizuje príkaz lásky k Bohu celou silou, celým srdcom, celou dušou, o ktorom sme počuli v predchádzajúcu nedeľu. Dar vdovy sa vymyká akýmkoľvek pozemským kritériám. Dala všetko Bohu a teraz ju pravdepodobne čaká žobranie, čo je v úplnom protiklade s mladíkom, ktorý od Krista odišiel, lebo mal veľa majetku, ktorého sa nechcel vzdať. Príbeh sa nachádza krátko pred opisom Ježišovho umučenia. Preto v rámci štruktúry evanjelia sa dar vdovy stáva pre evanjelistu Marka predobrazom Kristovej obety, ktorý sa zriekol všetkého, seba samého, z lásky k človeku.

Pichľavé otázky

Vdova zastupuje tých, ktorí napriek ťažkej situácii, úderom života, osobným zlyhaniam, podrazom zo strany druhých, ostávajú otvorení, lebo celým srdcom dôverujú Bohu. Nezneužívam situáciu slabších? Čo ja obetujem Bohu? Len to, čo mi zvýšilo? Ak mi zvýši čas na modlitbu, ak mi zvýši čas na sv. omšu... Neponižujem ľudí vo svojom okolí? Neocitol sa niekto kvôli mne v ťažkej životnej situácii? Príklad chudobnej vdovy otvára aj problém tzv. „kostolnej“ zbožnosti. Je moja viera úprimná? Nevyhovám sa na pretváрку veriacich, aby som mal pred sebou a druhými „alibi“, prečo nepraktizujem vieru?

autor: František Trstenský

zdroj: postoj.sk

KOSTOL - DOM BOŽÍ A BRÁNA DO NEBA (1. časť)

Kostol je miesto, kde máme **nachádzať a prežiť Božiu prítomnosť**, kde môžeme **počuť smerodajné Božie slovo** a v **Eucharistii sa posilňovať telom Pána Ježiša**. Kostol nie je len miesto, kde sme prijali sviatosť krstu a stali sme sa Božími deťmi, ale je to aj miesto, kde tento vzťah dieťaťa Božieho prehlbujeme a rastieme vo vzťahu k Bohu, keď prijímame pravdy viery, kresťanské morálne zákony.

V kostole si zároveň upevňujeme aj svoj život viery, nádeje a lásky. Kostol je tiež miesto, kde nám Boh vo svojom veľkom milosrdenstve **odpúšťa naše hriechy vo sviatosti zmierenia**, kde si snúbenci vysluhujú sviatosť manželstva, kde sa modlíme za zomrelých,... a preto má kostol pre nás veľký význam.

Je to dom Boží, dom modlitby, brána do neba. Uvedomujeme si tu viac ako inde význam a potrebu klaňať sa Bohu, ďakovať, odprosovať, prosieť, či už v tichu – v modlitbe srdca, spevom, sám alebo spoločne. Zvlášť tu nám Boh prejavuje svoju lásku, často priam rukolapnými darmi.

Kostol je miesto, kde každý môže a má prísť slobodne, kde sme si všetci bratmi a sestrami. Preto sa tu všetci môžeme uplatniť podľa veku a postavenia, od miništranta cez lektora, organistu, kostolníka, upratovanie... A všetci máme povinnosť starať sa o kostol aj po materiálnej stránke. Náš kostol spĺňa to isté, čo katedrála či bazilika.

Keď odchádzame z kostola, mali by sme si uvedomiť, že Boh má ostať v nás, pretože naše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý v nás prebýva.

Milovať kostol, cítiť s farnosťou, byť si vedomý, že som kresťan katolík **je správny a zodpovedný postoj**, ktorý od nás právom žiada Boh a ktorý od nás očakávajú aj bratia a sestry. Kto sa takto nespráva a kto svojím konaním dáva na vedomie niečo iné, nech v sebe veci prehodnotí, zmení, skvalitní, prípadne si uvedomí, že ako slobodný človek má očakávať primeranú odmenu od Boha.

Podľa zasvätenia kostolov Božiemu kultu sú kostoly **benedikované a konsekrované**. **Benedikovaný** kostol je jednoducho požehnaný, čo môže z poverenia biskupa vykonať aj kňaz. **Konsekrácia** kostola je jeho slávnostná posviacka, pri ktorej biskup posvätnou krizmou maže steny chrámu a oltár. V každom konsekrovanom kostole sa každoročne musí sláviť výročie jeho posviacky.

NÁZOV KOSTOLA

V mnohých jazykoch je názov kostol a Cirkev rovnaký (nem. Kirche, angl. Church, poľsky Kościół, taliansky Chiesa, vo východnom obrade je kostol - Cerkev...). **Predstavuje miesto stretnutia Božieho ľudu – Cirkvi so svojim Bohom, pričom ľud i stavba sú príbytkom Boha.**

Tento priestor je vyhradený a určený výslovne na oslavu Boha v Cirkvi. Kostol je výhradne dom Boží. Vzhľadom k tomu je to Dom Krista Pána, ktorý prebýva v podobe Chleba na oltári. Chrám, ako sväté miesto, je slávnostne vysvätený (konsekrovaný) biskupom pre slávu Božiu. Z tohto dôvodu táto cirkevná stavba výškou a rozlohou prekračuje súkromné príbytky ľudí. V priebehu doby boli kostolom dané rôzne mená, ako: **Dóm** (veľkolepý kostol veľkej veľkosti, napr. Dóm svätého Štefana vo Viedni, Dóm sv. Alžbety v Košiciach, Dóm sv. Martina v Bratislave), **katedrála** (v priestoroch biskupských sídel, katedra - miesto predkladania svojich myšlienok – Spišská Kapitula...), **bazilika** (dekoratívne a bohaté kostoly, napríklad Bazilika minor na Mariánskej hore v Levoči, Bazilika Sv. Kríža v Kežmarku), **kostol** alebo oddelene od kostola postavená menšia bohoslužobná miestnosť - **kaplnka** (v rehoľných domoch, nemocniciach a pod.).

VONKAJŠÍ TVAR KOSTOLOV

Kostoly sú väčšinou izolované od ostatných budov, kvôli tichu potrebnému pre bohoslužbu a modlitbu. Voľný priestor v okolí Božieho domu v minulosti slúžilo ako cintorín. Pred kostolom sa často stavajú vysoké kríže a sochy. Na kostoloch môžeme nájsť také detaily, ktoré by sme nenašli na iných budovách. A tak, pokiaľ ide o vonkajší tvar, zodpovedá tvaru obdĺžnika, kríža, príp. kruhu.

VEŽA

Nad kostolmi sú **kostolné veže**, ktoré pozývajú kresťanov upriamiť srdce a myseľ na nebo. Na vrchole veže kostola je zasadený kríž ako symbol spásy a predstavuje víťazstvo Krista.

Zvony vo veži (tiež vedľa kostola vo zvonici) vyzývajú veriacich k modlitbe (Anjel Pána), pozývajú do chrámu (pred sv. omšou), ku skutkom kresťanskej lásky (pri požiari, povodni atď.), prispievajú k oslave Boha (napr. pri procesii, Te Deum) a na nakoniec k modlitbe pri rozlúčke so zosnulým veriacim.

Hodiny, ktoré sú niekedy umiestnené na veži, pobádajú kresťanov, aby čas, ktorý ubieha rýchlo využívali na pekné a užitočné dielo spásy.

Hlavné dvere kostola (portál), predstavujú bránu neba, ktorú Kristus otvoril pre nás. Zvyčajne sú dvojkridlové. Priečelie kostola je otočené na východ.

VNÚTRO KOSTOLA.

V kostole má všetko svoje miesto. Nič tu nie je uložené náhodne. Všetkým sa sleduje myšlienka, aby služba bola dôstojná, prirodzená, plná lásky. Interiér kostola sa skladá z troch hlavných častí:

a) predsieň (vestibul, ľud. pitvorec)

b) loď

c) presbytérium

a) Predsieň kostola

Najmenšia časť kostola, medzi dverami a hlavnou loďou. Kedysi táto časť slúžila pre verejných kajúcnikov.

Svätenička

Menšia nádoba so svätenou vodou umiestená pri vchode do kostola. Veriaci sa pri vstupe do kostola prežehnávajú svätenou vodou. Prežehnaním si pripomínajú vlastný krst. Sväteničky sú prázdne od Zeleného štvrtka do Veľkonočnej nedele.

(pokračovanie nabudúce)

ZNAMENIE

Jeden mladík sedel v autobuse sám a uprene sa díval cez okno. Mal niečo vyše dvadsať rokov a peknú tvár s jemnými črtami.

Prisadla si k nemu jedna žena. Keď si vymenili pár viet o teplom jarnom počasí, mladík nečakane povedal: „Bol som dva roky vo väzení. Dnes ráno ma prepustili a vraciam sa domov.“

Slová sa z neho valili ako záplava, keď rozprával, ako rástol v chudobnej, ale čestnej rodine a ako jeho kriminálna činnosť spôsobila jeho najbližším hanbu a bolesť. Počas tých dvoch rokov o nich nemal nijakú správu. Vedel, že rodičia boli príliš chudobní na to, aby sa mohli vydat' na cestu za ním do väzenia a že sa hanbili, pretože nevedia písať. A on, že im prestal písať, lebo nedostával odpoveď.

Tri týždne pred prepustením sa posledný raz zúfalo pokúsil nadviazať s otcom a matkou kontakt. Lutoval, že ich sklamal a prosil o odpustenie.

Keď ho z väzenia prepustili, nastúpil do autobusu, ktorý ho mal zaviesť do jeho mesta a prechádzal popred záhradu domu, kde vyrástol a kde jeho rodičia ešte stále bývali.

V liste napísal, že pochopil ich dôvody. Aby vec zjednodušil, požiadal ich, aby mu dali znamenie, ktoré by bolo vidieť z autobusu. Ak mu odpustili a chceli by ho prijať znovu do domu, mali na starú jablňu v záhrade priviazať bielu stuhu. Keby tam to znamenie nebolo, ostal by v autobuse, opustil by mesto a navždy by odišiel z ich života.

Keď sa autobus približoval k jeho ulici, mladík bol stále nervóznejší, že sa až bál pozerat' oknom, lebo si bol istý, že tam nijaká stuha nebude.

Keď si žena vypočula jeho príbeh, požiadala ho: „Vymeňme si miesta. Oknom sa budem pozerat' ja.“

Autobus prešiel popri niekoľkých domoch a žena zrazu zbadala strom. Jemne sa dotkla mladíkovho pleca, zadržala slzy a zašepkala: „Pozri sa, pozri, na strome je plno stúh.“

Sme podobnejší zvieratám, keď zabíjame.

Sme podobnejší ľuďom, keď súdime.

Sme podobnejší Bohu, keď odpúšťame.

zdroj: myslienky.estranky.sk